

som höres ifrån träden, då det blåser. *Vinden s-r i skogen. Det s-r i löfven. Det s-r i örnen*, säges om ett liknande ljud, som man tycker sig höra, då hörselns organ fått något fel.

SUSANDE, n. 4. Ljudet af något som susar. *Vindens s. i löfven. S. i örnen*, se *Öronsusning*.

SUSARE, m. 3. Ett fiskslägte i Nilfloden.

SUSCEPTIBEL, suschäphti'b'l, a. 2. (fr.) Emottaglig för; som kan emottaga eller antaga; skicklig till, fallen för.

SUSCEPTIBILITET, suschäphtibilitét, f. 3. (fr.) Känslighet, retbarhet.

SUSNING, f. 2. Se *Susande*.

SUSPENDERA, syspanngdèra, v. a. 1. (fr. *Suspendre*) 1) Uppskjuta. — 2) För en tid afsätta någon ifrån tjänsten.

SUSPENSION, syspanngschón, f. 3. 1) Uppskof. — 2) Afsättning för viss tid ifrån tjänsten.

SUSPENSIV, syspanngsi'v, a. 2. Som medför uppskof eller hinder för verkställighet.

SUSSA, v. n. 4. (i barnspråket) Sofva.

SUTARE, m. 3. Se *Lindare*.

SUTENERA, v. a. 1. (fr. *Soutenir*) Underhålla; bibehålla; vidmakthålla; försvara, förfäktä; föda, nära.

SUTTA, v. a. 1. (pop.) Se *Kasta*.

SUVENIR, -i'r, m. 3. (fr. *Souvenir*) Minne, äminnelse; värdecken.

SUVERÄN, -ä'n, a. 2. (fr. *Souverain*) 1) Högst fullkomlig, oöfverträfflig, ofelbar. *Ett s-t medel emot en sjukdom.* — 2) Oinskränkt, enväldig. *S. makt. S. furste.* — *S. m. 3.* Regerande furste, herrskare, monark.

SUVERÄNETET, - - - - - ét, f. 3. Oinskränkt makt, envælde. [Suveränitet.]

SVABB, SVABBA, se *Svabel, Svabla*.

SVABEL, sváb'l, m. 2. pl. *svablar*. Qvast af gammalt dref, som brukas å fartyg.

SVABLA, v. a. 1. (sjöt.) Med svabel rengöra ett fartygs däck.

SVAFLA, v. a. 1. Beröka med svafvel. — *Svaflande*, n. 4.

SVAFLA, f. 4. (kem.) Syra af svafvel, förenadt med vissa metalloider och metaller.

SVAFVEL, sväv'l, n. sing. En brännbar kropp med vacker ljusgl färg, och som förekommer i naturen, dels ren i fast form, dels förenad med andra ämnen. — *Ss. S-aktig, -artad, -färg, -färgad, -gul.*

SVAFVELANTIMON, sväv'l-antimón, m. sing. Rå spetsglans.

SVAFVELBLOMMA, f. 1. Sublimeradt svafvel.

SVAFVELBRAND, m. sing. Utbränd svafvelkis.

SVAFVELBROTT, n. 3. Se *Svafvelgrufva*.

SVAFVELBRUK, n. 3. Inrättning, ställe, der svafvel tillverkas.

SVAFVELBUNDEN, a. 2. neutr. — *et.* (kem.) Förenad med svafvel.

SVAFVELHYTTA, f. 1. Se *Svafvelbruk*.

SVAFVELKIS, m. 3. Jernmalm, hvori jernet är förenadt med 2 portioner svafvel.

SVAFVELLEFVER, m. sing. (gam. kem.) Svafvelbundet kali eller natron.

SVAFVELLUKT, m. sing. Lukten af brinnande svafvel.

SVAFVELMETALL, m. 3. Förening af svafvel med en metall.

SVAFVELPLÅSTER, n. 3. Ett plåster emot gikt m. m., bestående af svafvel-linolja, terpentin, kamfer, myrrha, m. m.

II.

SVAFVELQVICKSILFVER, n. sing. Se *Cinobér*.

SVAFVELREGN, n. 3. Regn, blandadt med frömjölet af vissa träd, hvilket liknar svafvel.

SVAFVELRÖK, m. 2. Rök af svafvel.

SVAFVELSALT, n. 3. (kem.) Salt, uppkommet genom förening af svafvel med en bas.

SVAFVELSALVA, f. 1. Salva, hvori svafvel ingår som hufvudsaklig beståndsdel.

SVAFVELSILFVER, n. sing. Ett slags svafvelhaltig silfvermalm.

SVAFVELSTICKA, f. 1. Tändsticka, i ena ändan doppad i smält svafvel. *En bundt s-kor.*

SVAFVELSTÄNG, f. 3. pl. — *stänger*. I egen träform gjuten stång af renadt svafvel. *Jfr. Stång, 1.*

SVAFVELSYRA, f. 1. (kem.) En syra, bestående af svafvel i förening med syre.

SVAFVELSYRAD, a. 2. (kem.) Förenad med svafvelsyra.

SVAFVELSYRLIGHET, f. 3. (kem.) En egen, sur, qväfvande gasart, som uppkommer, då svafvel brinner i luften med blå låga.

SVAFVELTRÅD, m. 2. Tunn bomullsveke, öfverdragen med pulveriseradt svafvel, som brukas att leda elden ifrån ett ställe till ett annat.

SVAFVELUGN, m. 2. Ugn för destillering af svafvel.

SVAFVELVATTEN, n. 3. Mineralvatten, som innehåller svafvelväte.

SVAFVELVÄTESYRA, f. 1. (kem.) Ett slags syra, bestående i en förening af svafvel med väte, förut kallad Svafvelbunden vätgas.

SVAFVELÅDER, f. pl. — *ådror*. Åder i berg, hvilken förer svafvelkis.

SVAFVELÅNGA, f. 1. Ånga, utdunstning af svafvel.

SVAG, a. 2. 1) Som saknar det regelmässiga måttet af kraft. Säges både i fysiskt och andligt hänseende, både om person och sak. *En s. menniska. En menniska af s. natur. Han har en s. kropp. S. i armarna. Den sjuke är mycket s. Det s-are könét, qvinnokönét. S. i tron.* Se äfv. *Fot. — Motsats: Stark, Kraftig. — Syn. Klen, Bräcklig, Kraftlös, Matt. — 2)* (om sak) Som saknar sin tillbörliga styrka, icke motsvarar ändamålet, illa förrättar sin tjänst.

S. syn, hörsel. Ha s-a ögon. S. mage. S-t bröst. S. helsa. S. föda, näring. S-t minne, förstånd. S. tro. S-t hufvud, säges både i kroppsligt och andligt hänseende. *En människas s-a sida*, det hvori någon är svag, underlägsen. Substantivt säges äfven fig. o. fam.: *Taga någon på det s-a*, söka öfvertala, beveka någon genom att smickra hans rådande passion, böjelse, tycke. — *Motsats: Stark. — Syn. Klen, Dålig. — 3)* Som ej har sin rätta, starka smak. *S-t vin, kaffe. — Motsats: Stark. — 4)* Underlägsen, ringa till antal. *Vi äro s-are än de i kavalleri. En s. armé, trupp, garnison. — Motsats: Stark. — 5)* *S. för någon*, allt för mycket böjd att gynna, efterlåten, flat emot honom. *S. för något*, som ej kan emotstå tycket derfor. *S. för punsch.*

SVAGDRICKA, n. sing. Svagare dricka, som brygges af ett mindre quantum malt än vid ölbrygning fordras, eller som vid ölbrygning fås efteråt, sedan mesta musten blifvit dragen ur maltet.

SVAGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara svag. Säges både i fysiskt och andlig mening. *Kroppens s. Den sjukes s. Magens s. Hörselns s. Kaffets s. Arméens s. S-en af hans tro, hans*